

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: S. B.
státní příslušnost X
bytem X

zastoupen Mgr. Tomáš Buček, advokát
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2024, č.j. OAM-8487-16/ZR-2024,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“, jímž žalovaný rozhodl ve výroku I. ve smyslu ustanovení § 87d odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „ČR“), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“), o zrušení přechodného pobytu občana Evropské unie (EU), a dále ve výroku II podle § 87d odst. 3 ZPC stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území ČR v délce 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí.

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí plyne, že na základě obdrženého trestního rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 3. 4. 2024, sp. zn. 3 T 36/2024, zahájil žalovaný dne 2. 8. 2024 z moci úřední správní řízení o zrušení platnosti povolení k přechodnému pobytu na území.
3. Žalovaný shledal, že žalobce byl odsouzen za přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti dle ust. § 147 odst. 1, odst. 2 zákona 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „zákon č. 40/2009 Sb.“), za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle ust. § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., a za přečin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku dle ust. § 151 zákona č. 40/2009 Sb., a to k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 21 měsíců a pro výkon uloženého trestu byl žalobce zařazen do věznice s ostrahou. Dne 13. 9. 2024 byl žalobce podmíněně propuštěn na příkaz Okresního soudu Brno-venkov (dále jen „OS Brno-venkov“), č.j. 3 PP 44/2024, kde mu byla stanovena zkušební doba na dobu 2 let, tedy do 13. 9. 2026. Zároveň mu byl stanoven zákaz řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 5 let.
4. Skutkově spočívalo trestní jednání žalobce v tom, že žalobce dne 26. 11. 2023 v době okolo 18:40 hodin v Brně po požití většího množství alkoholických nápojů řídil vlastní osobní motorové vozidlo, přičemž se při jízdě nechoval dostatečně ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj, řádně nesledoval situaci v provozu na pozemních komunikacích a této situaci nepřizpůsobil své chování, a při jízdě se v důsledku svého ovlivnění alkoholem nedržel s vozidlem při pravém okraji vozovky a přešel s ním do protisměrné části pozemní komunikace, kde přední částí vozidla zezadu narazil do chodce MUDr. P. K. a chodkyně MUDr. J. K. (dále také „chodci“ či „poškození“), kteří šli za sebou při levém okraji vozovky. Poškozený při střetu a následném pádu na vozovku utrpěl těžké zranění spočívající ve zlomenině obou kotníků vlevo, zlomenině horní části pravé lýtkové kosti a zhmoždění zad, pro která byl citelně omezen v obvyklém způsobu života po dobu výrazně přesahující 6 týdnů, kdy se musel mimo jiné podrobit hospitalizaci a operaci, přičemž léčení dosud trvá, kde omezení spočívá zejména v bolestivosti, omezení hybnosti a odkázání na péči druhé osoby při běžných denních úkonech, a poškozená při střetu a následném pádu na vozovku utrpěla lehké až středně těžké zranění spočívající v tržných ranách hlavy, zhmoždění pravé poloviny hrudníku a zlomenině horní části pravé lýtkové kosti, pro která byla citelně omezena v obvyklém způsobu života po dobu 5 týdnů, kdy toto omezení spočívalo zejména v bolestivosti, omezení hybnosti a odkázání na péči druhé osoby při běžných denních úkonech, přičemž následně mu byla dechovou zkouškou na služebně PČR, kam se dostavil dne 27. 11. 2023 v 10:46 hodin zjištěna hladina alkoholu 1,10 g/kg a rozbořem krevního vzorku odebraného mu v 11:20 hodin, resp. v 11:50 hodin, mu byla zjištěna hladina 1,11 g/kg, resp. 1,04 g/kg alkoholu v krvi.

5. Z uvedeného je patrné, že se žalobce dopustil závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87d odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný dále odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, kde se tento soud zabýval i výkladem pojmu závažné narušení veřejného pořádku. Z uvedeného rozsudku vyplývá, že za závažné narušení veřejného pořádku nelze bez dalšího jednoznačně označit takové protiprávní jednání, které vede až k pravomocnému odsouzení a že je třeba zabývat se závažností protiprávní činnosti a okolnostmi odsouzení. Žalovaný dále poukázal na rozsudky NSS sp. zn. 7 As 112/2011-65 a sp. zn. 9 As 71/2010-112. Žalovaný zdůraznil, že kvalifikace identického jednání pro účely trestního zákona a § 87d odst. 2 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., je autonomní.
6. V daném případě žalovaný vychází rovněž ze znění směrnice EU 2004/38/ES, kdy v této směrnici v článku 27 je uvedeno, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takového opatření (zrušení přechodného pobytu) neodůvodňuje a dále to, že *chování dotyčného jednotlivce musí představovat aktuální, skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*. Z obsahu spisového materiálu, zejména pak založených rozsudků soudů vyplývá, že žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek, a to zejména na základě spáchaného úmyslného trestného činu, za který byl pravomocně odsouzen a na základě, kterého lze jednoznačně konstatovat, že výše uvedené pravomocné odsouzení jako je přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti, přečin ohrožení pod vlivem návykové látky a přečin neposkytnutí pomoci řidičem jsou závažným narušením veřejného pořádku.
7. Žalovaný se dále zabýval i splněním podmínky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Především žalovaný zjistil, že žalobce pobývá v ČR na základě potvrzení o přechodném pobytu občana EU od 9. 5. 2023. Dále dle Cizineckého informačního systému bylo zjištěno, že žalobce je svobodný a nebylo zjištěno, že by měl partnerku, popřípadě nějaké potomky. Lustracemi v Cizineckém informačním systému nebyly zjištěny ani žádní rodinní příslušníci žalobce, kteří by legálně pobývali na území ČR. Žalobce na území ČR rovněž neprochází Centrálním registrem obyvatel ani jako vazební osoba k občanu ČR. Z důvodu, že žalobce byl ve výkonu trestů odnětí svobody, vyžádal si žalovaný od Vězeňské služby ČR zaslání přehledu návštěv. Na základě sdělení od Vězeňské služby ČR ze dne 5. 9. 2024 je evidentní, že žalobce nikdo ve vězení nenavštívil. Telefonní kontakty probíhaly s rodinnými příslušníky s různou intenzitou. Jedná se především o osoby B. V., L. A., A. D., B. A. a C. O. Ke zjištěným rodinným vazbám žalovaný uvádí, že během vedeného správního řízení se k nim nepodařilo zjistit více informací a ani sám žalobce ke svým rodinným příslušníkům neuvedl podrobnější informace, popřípadě se o svých dalších rodinných příslušnících nezmiňoval.
8. Žalovaný zdůraznil, že po zrušení přechodného pobytu může žalobce i nadále svou blízkou rodinu navštěvovat a být společně v kontaktu, jejich rodinná vazba nebude v žádném případě narušena, přičemž pobyt na území ČR mu nebyl zakázán. Žalobce může na základě volného pohybu osob v rámci schengenského prostoru v ČR pobývat i nadále, a to i bez potvrzení o přechodném pobytu. Toto rozhodnutí cizinci nestanovuje zákaz pobytu na území. V podstatě zrušením přechodného pobytu dojde pouze k odebrání výhod, které tento pobyt skýtá, nicméně nedojde k zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Pracovat a pobývat v České republice může i nadále, jak bylo již uvedeno výše.

9. Žalovaný uzavřel, že v daném případě pravomocné odsouzení za přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti, přečin ohrožení pod vlivem návykové látky a přečin neposkytnutí pomoci řidičem dopravního prostředku, jednoznačně převažují nad zájmy žalobce, jak již bylo popsáno výše. V daném případě na straně žalobce nejsou zjištěny žádné závažnější skutečnosti, které by mohly znamenat nepřiměřenost rozhodnutí ve věci zrušení přechodného pobytu. Na základě uvedeného má žalovaný za to, že vydané rozhodnutí je přiměřené svým dopadem, je naprosto na místě a zároveň je v souladu s ust. § 174a ZPC, a to i s ohledem na níže uvedený veřejný zájem.
10. Poněvadž bylo v případě žalobce prokázáno naplnění podmínek pro zrušení přechodného pobytu občana EU, uložil žalovaný žalobci povinnost k vycestování z ČR a stanovil mu k tomu přiměřenou lhůtu.

III. Žaloba

11. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, jelikož v jeho případě nebyly splněny zákonné podmínky pro zrušení platnosti povolení k přechodného pobytu. V první řadě žalobce uvedl, že žalovaný vedl správní řízení, v němž je rozhodující správně interpretovat pojem veřejný pořádek, a to zejm. z toho pohledu, jakým způsobem ho žalobce narušil a v jaké intenzitě.
12. Žalobce konstatuje, že žalovaný se nezabýval komplexním hodnocením jeho případu, nezohlednil ani okolnosti, které jsou pro rozhodování o zrušení přechodného pobytu podstatné. Zásadní otázkou je, zda žalobce představuje pro společnost nějaké podstatné riziko, ohrožuje veřejný pořádek. Nelze přece předjímat na základě minulosti, že žalobce bude páchat trestnou nebo jinak závadnou činnost také v budoucnu. V tom případě by se jednalo doslova o dvojí trestání, což je nepřipustné.
13. Pro žalovaného tak vyplývá, že žalobce byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za úmyslný trestný čin, a z toho důvodu představuje pro společnost riziko, které žalovaný spatřuje v aktuálním a skutečném závažném ohrožení základních zájmů společnosti, které nelze tolerovat. Žalovaný si vyložil směrnici EU 2004/38/ES (čl. 27) zcela tendenčně, neboť opomněl další text této směrnice, který pojednává o závažnosti poněkud jinak. Mělo by se jednat například o opakované a soustavné porušování zákonů, ohrožení by mělo být skutečné a aktuální.
14. Žalobce ojedinele porušil zákon, jednal nezodpovědně, byť v počátku svého jednání zcela bez přímého nebo i nepřímého úmyslu, avšak následně pod tíhou okolností zazmatkoval a jednal tak, jak je uvedeno v odsuzujícím rozsudku. Nelze ale přehlédnout, že žalobce se sám přišel udat na policii, svoji trestnou činnost doznal a objasnil, poškozeným vyjádřil upřímnou omluvu a uhradil velice nadstandardní plnění nad rámec soudem přiznaného odškodnění. Dále nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody, který vykonal bez kárných provinění a byl rozhodnutím OS Brno – venkov podmíněně propuštěn po uplynutí třetiny délky trestu na svobodu, což opět svědčí o jeho nápravě a předjímaní vedení řádného života na svobodě.
15. Konečně je třeba také pohlížet na jeho jinak absolutní bezúhonnost a rodinné a pracovní zázemí, které v ČR má. Z toho důvodu neobstojí ani zde argumentace žalovaného, který tvrdí, že jeho rozhodnutí nikterak neovlivní soukromou sféru žalobce a nezasáhne tak do jeho rodinných a pracovních vztahů. V první řadě žalovaný uvádí, že žalobce měl

předkládat důkazy o svých příbuzných, zdali společně žijí v ČR a zdali jej navštěvovali ve výkonu trestu odnětí svobody apod.

16. Ke svým osobním, soukromým a rodinným poměrům žalobce uvedl, že osoby V. B., A. B., O. C. jsou rodinní příslušníci žalobce žijící v Rumunsku. Naopak osoby A. L. a A. D. jsou partnerka žalobce a zaměstnavatel žalobce. Žalobce se svojí partnerkou žije v dlouhodobém partnerském svazku, vychovávají spolu dítě jeho partnerky a plánují v České republice žít trvale. A. D. je zaměstnavatel, který žalobci poskytuje stabilní práci ve svých obchodních společnostech, a to na pozici svářeče, kdy taková profese je zcela nedostatečně zastoupena na trhu práce, a proto každý jeden takový zaměstnanec je pro svého zaměstnavatele důležitý a nepostradatelný. Ekonomická orientace žalobce na toto zaměstnání v ČR je tedy zásadní.
17. Pro shora uvedené důvody žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal uhradit náklady soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

18. Ve vyjádření ze dne 12. 2. 2025 žalovaný shrnul žalobní argumentaci a zaujal k ní následující stanovisko. Co se týká povahy a závažnosti spáchaného trestného činu, tak žalovaný uvádí, že není kompetentní k tomu, aby zohledňoval míru zavinění žalobce, od toho je příslušný trestní soud. Není tedy na místě, aby žalobce v podané žalobě uváděl, že ojediněle porušil zákon, a jednal nezodpovědně, byť v počátku svého jednání zcela bez přímého nebo i nepřímého úmyslu.
19. Zároveň žalovaný zopakoval, že žalobce je občanem EU, kterému nebude pobyt na území ČR zakázán, takže tu může pobývat i nadále bez potvrzení o přechodném pobytu. V podstatě zrušením přechodného pobytu dojde pouze k odebrání výhod, které tento pobyt jeho držitele uděluje, nicméně nedojde k zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
20. Dále žalovaný uvedl, že po celou dobu s žalobcem jednal písemně a žalobce si písemnosti osobně přebíral, tedy o všech úkonech žalovaného věděl. Je třeba dodat, že v době, kdy se žalobce nacházel ve výkonu trestu, mohl požádat žalovaného o nahlížení do spisového materiálu, což by mu bylo umožněno, o nic takového ale nepožádal. Co považuje žalovaný za důležité uvést je, že řízení o zrušení povolení k přechodnému pobytu bylo zahájeno dne 2. 8. 2024 a od 6. 8. 2024 měl žalobce svého právního zástupce. Proto námitka, že žalobce byl po většinu délky správního řízení ve výkonu trestu a neměl možnost žalovanému předkládat písemnosti, je zcela irelevantní. Žalovaný dal právnímu zástupci žalobce možnost seznámit se spisovým materiálem, se kterým se dne 25. 9. 2024 seznámil a uvedl, že se vyjádří písemně do 30 dnů, což neučinil. Vyjádření nezaslal jak žalobce přímo, tak ani jeho právní zástupce. Žalobce měl dostatek času uplatnit řádně svá práva, řádně se vyjádřit, doložit materiály do řízení, ale v podstatě nic z toho neudělal. Žalovaný poukázal na to, že správní soudy zásadně nemohou napravovat procesní pasivitu účastníka řízení, který nebyl v průběhu řízení nijak aktivní a skutková tvrzení uplatnil až v řízení před správními soudy.
21. Žalovaný uvádí, že výše uvedené zjištěné rodinné vazby zjistil on sám, a to na základě šetření během vedeného správního řízení, avšak nepodařilo se mu zjistit více informací.

Ani žalobce však ke svým rodinným příslušníkům neuvedl podrobnější informace. Na základě zjištěných skutečností, za které byl žalobce odsouzen, dospěl žalovaný k závěru, že vydané rozhodnutí nelze považovat za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. Žalobce jakožto cizinec je povinen po celou dobu svého pobytu zde dodržovat platné zákony, a pokud se tak neděje, musí počítat i s možností zrušení pobytu.

22. Vydané rozhodnutí je zcela přiměřené okolnostem případu a zjištěným skutečnostem, žalovaný dodává, že žalobce si mohl a měl být vědom při páchání úmyslné trestné činnosti veškerých možných důsledků (viz k tomu rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, *dále* také rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 9 Azs 90/2019-35). Na základě uvedeného má žalovaný za to, že vydané rozhodnutí je přiměřené svým dopadem, je naprosto na místě a zároveň je v souladu s ust. § 174a ZPC. *Dále je třeba uvést, že sám žalobce po celou dobu správního řízení nenamítal, že zrušení pobytu by bylo v rozporu s čl. 8 Úmluvy.*
23. Po celou dobu vedeného správního řízení žalobce nenavrhoval, aby žalovaný provedl další podrobnější zjišťování osobních a ekonomických vazeb, přičemž po celou dobu vedeného správního řízení sám žalobce ani jeho právní zástupce nedoložili žádné vyjádření ohledně rodinné situace žalobce. Co se týká ekonomické situace žalobce z důvodu ukončeného přechodného pobytu, tu si může přičítat žalobce tomu, že spáchal na území ČR trestnou činnost, za kterou byl odsouzen. Ani určité zhoršení ekonomické či sociální situace žalobce v daném případě není důvodem, který by převážil zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí o ukončení povolení k pobytu. Pro upřesnění dále žalovaný uvádí, že žalobce jako občan EU, může na území ČR pracovat a pobývat i nadále.
24. Závěrem žalovaný uvádí, že zrušení platnosti povolení k přechodnému pobytu není trestem vyhoštění. Trest vyhoštění je daleko restriktivnějším ukončením pobytu cizince na území, a kromě povinnosti vycestovat z území je tento spojen se zákazem pobytu a s nemožností v době tohoto trestu získat oprávnění k pobytu. Naproti tomu zrušení platnosti povolení k přechodnému pobytu znamená sice ztrátu daného pobytového titulu, ale není vysloven zákaz pobytu. Je na samotném žalobci, aby po zrušení platnosti pobytu našel cestu k pravidelným kontaktům se svou případnou rodinou.
25. Jelikož bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

VI. Posouzení věci krajským soudem

26. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejm. § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě podle § 172 odst. 1 ZPC.
27. Soud ve věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
28. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, jenž tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při

zjišťování skutkového stavu věci krajský soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.

29. Ze **správního spisu** vyplývají následující skutečnosti. Řízení o zrušení přechodného pobytu občana EU bylo zahájeno dne 2. 8. 2025, a to na základě sdělení Krajského ředitelství Policie Jihomoravského kraje o tom, že žalobce byl odsouzen trestním rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 3. 4. 2024, č.j. 3 T 36/2024 – 255, které bylo v odvolacím řízení potvrzeno usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 5. 6. 2024, č.j. 5 To 115/2024 – 325. Z opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob vyplývá, že žalobce byl citovaným rozsudkem odsouzen za spáchání nedbalostního přečinu a dvou úmyslných přečinů k úhrnnému trestu odnětí svobody na 21 měsíců nepodmíněně, propadnutí věci (osobního automobilu) a konečně zákazu řízení na 5 let. Dále mu byla uložena povinnost k náhradě nemajetkové újmy na zdraví poškozeným (zraněným chodcům z dopravní nehody). Žalobce vykonával trest odnětí svobody ode dne 27. 11. 2023 a dne 13. 9. 2024 byl podmíněně propuštěn. Zástupce žalobce převzal zastoupení ve správním řízení dne 6. 8. 2024 a dne 27. 8. 2024 a následně dne 25. 9. 2024 nahlédl do správního spisu. Z výpisu z evidence nežádoucích osob (ENO) vyplývá, že žalobce byl veden v evidenci z důvodu vyhoštění (nelegálního pobytu) na území členských států EU v době od 7. 1. 2021 do 7. 1. 2023. Podle sdělení Věznice Kuřim nebyla po dobu výkonu trestu do té doby u žalobce uskutečněna žádná návštěva, přičemž telefonní kontakty probíhaly s různou intenzitou s osobami B. V., L. A., A. D., B. A. a C. O. (bez bližší specifikace těchto osob).
30. Žaloba **není důvodná**.
31. Skupinou námitek brojil žalobce proti nesplnění zákonných podmínek pro zrušení platnosti povolení k přechodnému pobytu občana EU. Je přesvědčen, že žalovaný podmínku opakovaného závažného narušení veřejného pořádku interpretoval v jeho případě nesprávně. Krajský soud se proto v kontextu této žalobní argumentace nejprve zabýval tím, zda okolnosti příběhu žalobce (samostatně či ve vzájemném souhrnu) umožňují učinit závěr, že jednání žalobce za dobu jeho pobytu na území ČR svou měrou a intenzitou představovalo „závažné narušení veřejného pořádku.“
32. Podle ustanovení § 87d odst. 2 ZPC platí, že *[m]inisterstvo rozhodnutím zruší přechodný pobyt na území občanu Evropské unie, jestliže d) ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.* Podle ustanovení § 87d odst. 3 ZPC platí, že *[m]inisterstvo v rozhodnutí o zrušení přechodného pobytu občana Evropské unie na území stanoví lhůtu k vycestování z území; občan Evropské unie je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
33. Podmínka závažného narušení veřejného pořádku představuje typický příklad neurčitého (vágního) právního pojmu, který není na úrovni zákonného práva nijak přesněji vymezen. Je tedy úkolem orgánu aplikujícího právo, aby přesný obsah tohoto pojmu vyložil. Činit je tak přitom potřeba vždy *ad hoc* s ohledem na individuální okolnosti posuzovaného případu a konkrétní skutkovou podstatu a její hodnocení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72). Co se týče interpretace pojmu veřejný pořádek, je dle ustálené judikatury správních soudů v obecné rovině zapotřebí nahlížet na tento pojem tak, že v sobě zahrnuje vedle norem právních též normy morální, sociální, politické příp. náboženské (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 7 As 90/2013-41). Ve vztahu

k interpretaci pojmů veřejný pořádek a závažné narušení veřejného pořádku v intencích ZPC pak krajský soud odkazuje zejména na právní závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, dle nichž: „*Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech ZPC třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity.*“ Současně se z ustálené judikatury správních soudů podává, že: „*Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je třeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů*“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 8. 2011, č. j. 5 As 47/2011-77, ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, či ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49).

34. Ustanovení § 87d odst. 2 ZPC je třeba vykládat eurokonformně, tedy v souladu s prameny práva EU a judikaturou Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“). V tomto případě jde především o vztah vnitrostátní úpravy a směrnice č. 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice“). Podle čl. 27 odst. 1 a 2 této směrnice vyplývá, že taková pobytová opatření musí být provedena v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby, které musí představovat „*skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti*“, přijetí opatření nelze odůvodnit okolnostmi nesouvisejícími s dotyčnou osobou nebo generální prevencí. Směrnice přitom ještě upřesňuje, že předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření ještě neodůvodňuje. I těmto aspektům výkladu konceptu narušení veřejného pořádku se Nejvyšší správní soud věnoval v citovaném usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151 a krajský soud na tyto úvahy odkazuje. Podstatné je, že i podle navazující judikatury může závažné narušení veřejného pořádku spočívat v předcházející trestné činnosti občana členského státu EU.
35. Z judikatury Soudního dvora EU je zapotřebí zmínit rozsudek C-349/06 (*Polat*) ze dne 4. 10. 2007, kde šlo ovšem o vyhoštění tureckého státního příslušníka německými orgány, a v němž SDEU uvedl: „*Soudní dvůr vždy zdůrazňoval, že výhrada veřejného pořádku představuje výjimku ze základní zásady volného pohybu osob, kterou je třeba vykládat restriktivně a jejíž rozsah nemohou členské státy určovat jednostranně (rozsudek ze dne 28. října 1975, Rutili, 36/75, Recueil, s. 1219, bod 27; výše uvedený rozsudek Bouchereau, bod 33; rozsudek ze dne 27. dubna 2006, Komise v. Německo, C-441/02, Sb. rozh. s. I-3449, bod 34, a výše uvedený rozsudek Komise v. Nizozemsko, bod 42). Podle ustálené judikatury předpokládá uplatnění pojmu veřejného pořádku vnitrostátním orgánem **kromě společenského nepořádku, který představují všechna porušení práva, existenci skutečné a dostatečně závažné hrozby, kterou je dotčen základní zájem společnosti** (výše uvedený rozsudek Rutili, bod 27; rozsudek ze dne 29. dubna 2004, Orfanopoulos a Oliveri, C-482/01 a C-493/01, Recueil, s. I-5257, bod 66, jakož i výše uvedený rozsudek Komise v. Německo, bod 35).“*
36. Krajský soud má za to, že žalovaný těmto požadavkům dostál a zdůvodnil ve vazbě k trestnímu jednání i osobě žalobce, v čem spatřuje naplnění pojmu „závažné narušení

veřejného pořádku“. Krajský soud k tomu dodává, že trestní jednání žalobce v souběhu naplnilo tři skutkové podstaty trestných činů, přičemž u dvou z nich bylo prokázáno zavinění ve formě úmyslu. Nejde tu o samotné odsouzení za trestné činy, které v souladu se směrnicí nemůže představovat samo o sobě důvod pro zrušení přechodného pobytu, ale jde tu o podstatné skutkové okolnosti a důležitá specifika jednání žalobce, které potvrzují závěry žalovaného o hrozbě v osobě žalobce (skutečné a dostatečně závažné hrozby). Je třeba připomenout, že žalobce jednal proti chráněným zájmům (objektů) trestných činů, které mají v žebříčku hodnot ochrany vysokou důležitost (zdraví a život, bezpečnost silničního provozu a také zásady lidskosti, které jsou nepřímou sázecí při neposkytnutí pomoci). V neposkytnutí pomoci sraženým chodcům lze spatřovat též jistou bezohlednost v chování žalobce.

37. Pokud by se jednalo o „obyčejnou“ autonehodu bez ohrožení pod vlivem návykové látky a bez těžké újmy na zdraví jiných osob, zcela jistě by bylo třeba zvolit odlišnou optiku náhledu na kvalifikaci jednání žalobce z hlediska hodnotových rámců kategorie veřejného pořádku. Takto ale lze nepochybně tvrdit, že žalobce svým jednáním pod vlivem návykové látky ohrozil základní zájmy společnosti, přičemž ještě v okamžiku, kdy se přišel doznat ke svému jednání na policejní stanici, byl pod vlivem návykové látky, a nikoliv zanedbatelným. I to evokuje představu, v jakém stavu zřejmě žalobce vozidlo řídil. Žalobce způsobil závažné škodlivé následky zejm. v těžké újmě na zdraví chodců. Navíc krajskému soudu neuniklo, že žalobce již dříve byl v letech 2021 -2023 v evidenci nežádoucích osob, jelikož došlo k jeho správnímu vyhoštění. Tento fakt sám o sobě sice opět nestačí k naplnění pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“, ale v sepetí s jeho následnou trestnou činností je již taková kvalifikace nepochybně na místě (srov. úvahy rozšířeného senátu NSS v bodě 56 citovaného usnesení, dále také rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, č.j. 9 Azs 90/2019-32).
38. V těchto okolnostech podle názoru krajského soudu spočívá odůvodnění závěru, proč je na místě žalobci odebrat přechodný pobyt na území ČR jako hostitelského členského státu. Toto správní opatření sice nepochybně zasahuje svobodu pohybu příslušníka členského státu EU, ale na druhé straně je právem předvídanou reakcí státní moci na jeho chování v hostitelském členském státě. Nelze tedy popřát sluchu tvrzení žalobce, že jde snad o druhý trest za jeho trestné činy (*ne bis in idem*). Není pravdou, že v případě závažného narušení veřejného pořádku musí jít vždy o opakované protiprávní jednání (jehož se vzhledem ke svému předchozímu vyhoštění žalobce stejně dopustil). Ani optikou krajského soudu trestná činnost žalobce byla závažným porušením veřejného pořádku a mohla tak být žalovaným kvalifikována pod rozsah (extenzi) tohoto neurčitého pojmu. Žalovaný správně připomněl, že posouzení kvalifikace trestného jednání žalobce pod rozsah pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ je autonomní (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2012, č.j. 7 As 15/2012-33), a stejně tak lze autonomně hodnotit následné okolnosti odsouzení za trestný čin (podmíněné propuštění, zkušební doba).
39. Co se týká soukromých a rodinných poměrů žalobce, lze konstatovat, že žalovaný je zjišťoval obvyklou cestou prostřednictvím jemu dostupných evidencí, což zdokumentoval ve správním spisu, přičemž navíc zjišťoval kontakty žalobce v průběhu výkonu trestu. Lze zcela souhlasit, že žalovaný nebyl povinen učinit více. Sám žalobce – zastoupený (sic!) právním profesionálem nic žalovanému o rodinných poměrech nesdělil, a to ani při vyjádření k podkladům rozhodnutí. Ale ani jeho vysvětlení osobních vztahů

se jmenovanými osobami, s nimiž si žalobce v průběhu výkonu trestu telefonoval, nepředstavuje žádnou změnu, která by si měla zasluhovat odlišné hodnocení poměrů žalobce. Jeho tvrzení, že tu žije s partnerkou a jejím malým dítětem (není jeho otcem), nijak zásadně pohled na jeho rodinné poměry nemění.

40. Podle ustanovení § 174a odst. 1 ZPC platí, že „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Žalobce je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“
41. Podle názoru krajského soudu žalovaný dospěl k přezkoumatelným a adekvátním závěrům ohledně přiměřenosti zrušení přechodného pobytu žalobce. Zcela klíčové v této úvaze je správné konstatování, že žalobce (přestože mu byla výrokem II. uložena obligatorní povinnost vycestovat), se může na území ČR vrátit a může tu i pracovat. Pro *futuro* mu tedy přijaté správní opatření nevytváří žádnou zásadní právní překážku pro návrat či případnou ekonomickou činnost v ČR, kde – jak sám tvrdí – je střed jeho ekonomických zájmů a kde může uplatnit svou profesi svářeče. Samotné „vycestování“ - které nemusí směřovat ani do země původu žalobce – nelze považovat za nepřiměřenou újmu, a to i vzhledem k tomu, že žalobci na chybí na území intenzivnější rodinné vazby. Jak žalovaný správně dovodil, nejde tu o správní vyhoštění, ale pouhé vycestování bez dalších nepříznivých důsledků pro žalobce. Krajský soud ani nepřehlédl, že žalobce přechodně pobýval na území ČR teprve od roku 2023, což znamená, že tu nemá nijak dlouhou pobytovou historii. O to je zásah do jeho osobního a soukromého života méně intenzivní.

VII. Závěr a náhrada nákladů řízení

42. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
43. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. dubna 2025

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce